

חברות מקשיבות

סיפורי אלטיות

הנה

ידוע כי כל מה שחסר לאדם
הן ברוחני הן בגשמי החסרון
הוא בהשכינה... אך כשידע
זאת שהחסרון הוא למעלה ולמטה בודאי יהיה
לו צער גדול ועצבות, ולא יוכל לעבד השם
יתברך בשמחה לכן צריך להשיב לעצמו, מה
אני ומה חיי כי המלך בעצמו מספר לי החסרון
שלו וכי יש כבוד גדול מזה מתוך כך בא לשמחה
גדולה, ונתחדשו המחזן שרלו (ליקוטי מוהר"ן פ"ט)

בשעה טובה מעשייה חדשה "מעשה מבערגיך ועני"

04

לפעמים אני "סוחרת"
ולפעמים "עניה" | מתבוננות במעשיות

10

כשאחר אית המחלקה חולקת עליי בכל
הכוח וגם אומרת את זה | תמונות חיים

12

על מחוות וחיוכים | זוגיות לאור הצדיק

זכרו תורת משה

החסרה שהיא החיבור לכל הקדוש והיקר. "אני לא מהרוחניות האלו, מהצדיקות", נשים רבות אומרות על עצמן, חושבות שהן שייכות למחלקת אופנה ומטבח. הן לא יודעות כמה שהן צדיקות וקדושות. כמה שהן קשורות ובוערות להשם. כמה שהן מלאות כיסופים עד סוף העולם. זה נסתר מהן. על ידי ההתקרבות לצדיקים - זה מתגלה. פתאום אישה רגילה שחשבה על עצמה מחשבות מעליבות ומקטינות - מגלה שהיא בת מלך, מגלה רצונות וכיסופים גבוהים כל כך בעצמה. פתאום היא מוצאת את וא"ו החיבור. רק לשמוע את הסיפורים שהולכים שם באומן. את בית החרושת הגדול בעולם הזה לתשובה ולמעשים טובים. איך רבינו יש את הכוח להבעיר לבבות הישנים, לחמם אותם עד שהשלהבת תהא עולה מאליה...

מעשה מבערגיר ועני

חודש תמוז מביא בכנפיו מעשייה חדשה. מעשייה י' בסיפורי מעשיות, מעשייה מלאה בהתחזקות אמתית על ענייני גאולה ומשיח. היא מדברת אלינו ממש, ואת כל מעברי חיינו נוכל למצוא בה: "מעשה מבערגיר ועני". המילים של רבינו הן רפואה עמוקה לנשמה, לכן אנחנו ממליצות לעקוב בעין ובפה אחר מילות המעשייה. מומלץ לקרוא גם את "החיבור לדיבור" - שאלות התבוננות שמצורפות למילים הקדושות, ואת "מעשה מנשים קדמוניות" - פינה חדשה שנועדה להתבוננות נוספת. זאת בנוסף לפינה הקבועה והאהובה "מתבוננות במעשיות".

זה הזמן להודות לכותבות המסורות שכל חודש מחזקות את כולנו, לקוראות הנדיבות ששופעות במילים טובות וחיזוקים. אנחנו שמחות לפגוש אתכן בראיונות, תמונות חיים וקפסולת התחזקות. תמשיכו לשתף! רק בזכותכן העלון שלנו עשיר כל כך...

אשרינו שזכינו להתקרב לרבינו, והלוואי ונזכה ל"החזיקו עצמכן יחד" עד הגאולה השלמה. ומהרה השכינה הקדושה כבר תתנער מעפר וימי בין המצרים יתהפכו לששון ולשמחה, אמן מהרה! שלכן, חברות מקשיבות.

קרולינה הייתה נכדה של הכומר הראשי של וולנדאם, כפר דייגים ציורי בהולנד. כל חייה נסובו סביב הכנסייה והנצרות. אבל כשמשפחתה עברה לכפר אחר, פתאום היא הבחינה שיש סתירות בין הכומר החדש לסביבה הכומר. ככל שחקרה בספרים גדלו הסתירות, והתחדדה בה ההבנה שאין בנצרות ממש. בהמשך פתחה במסע חיפושים אחר האמת. זה היה תהליך ארוך ומלא מהמורות ובסופו היא הגיעה לעם ישראל. היום קרולינה היא כבר חיה, גרת צדק מיוחדת מטבריה, שזוכה לקדש שם שמיים.

הצדיק כובש את העולם

ואיך הגויים מגלים סתירות בתוך אמונתם? בזכות הדיבורים של הצדיק שמגיעים לכל העולם. **כי הדיבור של הצדיק הלך למרחוק עד שנתב ונחקק שם בספריהם, שעל-ידי-זה נמצא בספריהם הפך אמונתם** (ליקוטי מוהר"ן י"ז).

לרבינו הקדוש יש סחורות רבות לתת לנו, ומרוב שהן רבות ונפלאות, הן לא נשארות במקום אחד, אלא שטות למרחוק, מגיעות להולנד ולנפאל לאוסטרליה ולאמריקה ובכל מקום כזה הן פועלות, מעוררות את הטוב הכבוש בתוככי הגויים להתגלות. כמו שנשמע במעשייה החדשה שלנו: **והיו הוועקסלען [שטרות] והפריב [מכתבים] שלו הולכין על העולם** (מעשה מבערגיר ועני).

גם לספרי הגויים המלאים סתירות ותפלות דברי הצדיק נכנסים, מתיישים שם בתוך, ואז מגיעה קרולינה קטנה אחת בהולנד או סרגיי באוקראינה והטוב שכבוש בהם מתעורר ונמשך לדיבורים הקדושים. והתוצאה? **ואזי, כשבאים אלו העכו"ם ומוצאים שם הפך אמונתם, מזה נעשים גרים** (שם).

לרדוף אחר החיבור

ואם לרחוקים, קל וחומר לבנותינו, אהובותינו של בורא עולם. גם אלינו דיבורי הצדיקים מגיעים ומעוררים. ודווקא עכשיו בחודש תמוז יש לנו הזדמנות לחיבור מיוחד אליהם.

מלאכי הנביא, אחרון הנביאים, דרש על חודש תמוז: "זכרו תורת משה" ראשי תיבות תמוז, חסר וא"ו. הנביא מבקש מאתנו לחפש את תורת משה, לרדוף אחר הזיכרון של הקדושה, אחר הו"א"

לקבלת העלון במייל, תגובות, הערות והארות
a033134270@gmail.com

העלון מוקדש לישועת עם ישראל ולגאולה שלמה ברחמים

להזמנת עלונים להפצה או להזמנת מני אישי
בוקו חברות מקשיבות:
03.3134.270 • שלוחה 1

לתרומות
נדרים פלוס • אור העולם
חברות מקשיבות

בהעברה בנקאית
למס' 6987607
סניף 897 בנק לאומי 10
ע"ש עמותת "מתחברים לאור העולם"
לציין עבר חברות מקשיבות

במערכת אשראי של נדרים פון:
03.3134.270 • שלוחה 2

יצא לאור על ידי
נשות ברסלב צמת

עריכה לשונית:
ר' ל' בהר - 054-846-9963

עיצוב ועריכה גרפית:
בבלום

מעשה מנשים קדמוניות

ח' וייס

מעשה

הסיפור הקדוש שאנחנו מתחילות הוא אחד משלושה עשר סיפורים עליונים וגבוהים שסיפר רביה"ק. כשהחל לספרם התבטא עליהם שהם "מעשה משנים קדמוניות". כלומר, סיפורים טמירים שמספרים מעשה של עולם. כוונותיהם הקדושות מרמזות לעניינים נשגבים.

יחד עם זאת, רצה אותו צדיק מרפא שגם אנחנו, נשים יקרות, נזכה לקרוא בהם. הוא אף סיפר אותם סיפורי מעשיות בשפת האידיש, בה דיברו אז הנשים, כדי שגם הן תוכלנה לזכות בסגולה היקרה שבקריאתם - שבכוחם לפקוד עקרות.

והנה היום, באות אנחנו מתשפ"ו, להציץ מעט בשולי גלימת הסיפור. יראה ושמחה תבואנה באצבעותינו, שעה שננסה להוציא מהם רמזים קדושים. לחבר בשאלות או הבנה מתרגשת לחיי היומיום שלנו, לכאבי נפש מתשפ"ו או להתמודדויות מטבח אמריקאי.

נאחז ברצונו הקדוש של הרבי, שמצד אחד התבטא ביטויים מופלגים על ספריו הקדושים, ומצד שני עז רצונו היה שנעסוק בספריו הקדושים ונוציא מהם עצות והתחזקות בעבודת ה', למעשה.

מנשים

האם נתיימר שהבנו את הרמזים? חלילה. האם נשכיל לפרש את כל מהלכיו על סלון חיינו? מה פתאום! אבל, האם ישמח ליבנו בגלותינו שביבי עצה וכוח מתוך המעשה? הו, זאת כן! בוודאי. בעזרת השם יתברך.

כי גם אנחנו נשים, נשים קדמוניות - לא נולדנו היום. וגם לא בתאריך שרשום בתעודת הזהות... הסיפור שלנו מתחיל הרבה קודם, מזמן. נשמה קדושה שלנו, שעובר עליה מה שעובר. במסעה המופלא היא פוגשת בערגיר ועני, נשבת ומתגלה, נחבאת במקומות של מים ומחפשת גאולה.

ויש אישה אחת מחריש או מעפולה. אולי דמעה מתגלגלת לה שעה שקוראת את סיפור המעשה. אפשר נובטת בה תקווה כשהיא מנסה להסתכל באומץ על חייה, לחפש בהם מקום עני מדעת, לחכות בצפייה להמשך סיפור הגאולה. וכך עוד כל מיני נשים...

קדמוניות

דמעה ותקווה זו שלהן, נאספות חיש אל שמי שמיים. אולי פוגשות הן שם חברות, מקשיבות. דמעות ותקוות של נשים יהודיות בכל הדורות, שזכו אף הן לאחוז באהבה בספר הקדוש סיפורי מעשיות.

דמעה של חוה:זלדה מטולטשין, של ברכה:טובה מפולין, תקווה של אסתר מתפרח, שלי וגם שלך.

כשסיים לספר רביה"ק מעשה פלאי זה, היו החסידים בשמחה גדולה ושוררו "כי ניחם ה' ציון". הבינו הם שמעשה קדוש זה, מרמז על תהליכי הגאולה ונשמת משיח. נחמה גדולה זו תחלחל גם אלינו. אל חדר ילדים וכיתה. כי יש סיפור קדוש, שמגלה שיש חתונה מדהימה שבא תבוא. ומתוך כל מעברינו החשוכים - מתגלים חתן וכלה יקרים. "הַיְתָה הַחַתֻּנָּה וְהַשְּׂמֵחָה בְּשִׁלְמוֹת" (סוף מעשה מבערגיר ועני) ושם נעבדך ביראה... וכשנים קדמוניות.

מעשה מבערגיר ועני

פרק א'

הבערגיר והעני

מעשה, פעם אחת היה

סוחר גדול [בערגיר]

מעשה הגאולה שלי מתחיל,
כשהצדיק נכנס לסיפור...

והיה עשיר מפלג מאד והיה לו

סחורות רבות מאד וכיוצא

והיו הוועקסלען [שטרות] והגריב

[מכתבים] שלו הולכין על העולם

הדיבורים של הצדיק הולכים
ומתפשטים בעולם! היום אנסה
לזהות פעם אחת איך דיבור או
דעת של הצדיק מתגלה אצל
האנשים שסביבי. (לאו דווקא בשמו הק).

והיה לו כל טוב

וגם אצלי, אנסה לזהות כעת איזה
טוב שקבלתי בזכות אותו סוחר

קדוש (לאו דווקא כעצה ישירה. אולי תחום בחיים או
תכונת-נפש שצמחו בזכות ההתקרבות אליו)

ולמטה ממנו היה דר עני אחד

שהיה עני גדול מאד והיה לו

כל ההפך מן הסוחר העשיר

והסיפור ממשיך ככשאני מזהה
בחיי גם חלק חסר כל טוב. אולי
התנהגות עניה מדעת. מהו? מהי?
בע"ה צפויה להם גאולה בקרוב!

ושניהם היו חשוכי בנים: לזה לא

היה בנים וכן לזה.

בואי לסחור בטוב

שלום ומרכה לחברות,

אני אמא למשפחה ברובה וצפויה, רובם קטנים. המרחץ היומיומי כמאט ומסכיץ אותי. השבוע התבוננתי על בתי הקטנה, ראיתי שהיא שוחה בפשטות. התבוננתי חזרה על עצמי, וראיתי גוש כבד של עפרוריות ועצבות. משהו כזה שלא מצליח להתרומם, למנוח, להרשים חיוניות וחיות בחיים. חושבת שאולי בעוד שנים כשהילדים יגדלו יהיה לי יותר כוח למנוח? אבל למרות הכל, רוצה למנוח עכשיו! אמח להתחזק בעניין.

להבה

שלום זהבה יקרה,

איזה רצון קדוש וטהור, להתחדש כמו תינוק ולהיות בשמחה.

סוחר ועני

העלילה שלנו מתחילה בסוחר ועני. למה לא עשיר ועני? כי עשיר זה מצב, וסוחר זה אדם שפועל כל הזמן. סוחר לא אומר: אני כבר עשיר, אלא חושב איך להמשיך ולעשות. הוא לא מחכה להרגיש עשיר כדי להתחיל לפעול אלא מחפש כל הזמן עוד הזדמנויות להרוויח. מי שמחכה ליום שבו הכול יהיה רגוע ומושלם, עלול לחכות שנים. אבל מי שמתחיל "לסחור" בטוב קטן, לאסוף רגעים קטנים של חיים, מתחיל להתעשר מבפנים.

עיקר העשירות בעולם הזה הוא עשירות ברוחניות. אם היינו יודעים מה הערך של כל מצוה, היינו מחפשים איפה אפשר לקנות עוד. האריז"ל אומר שזכה לכל מדרגותיו בזכות שקיים את המצוות בשמחה. רק מה, היצר הרע מנסה לגרום לנו לדחות את העשייה ולהרגיש איך הכול כבד.

מתחת לסוחר גר עני

עניות היא בדעת. כדאי לי לבדוק: מתי אני עניה משמחה, עניה מתודעת 'אשרינו', עניה מנקודות טובות? האם יש זמנים ביום שהעניות התודעתית תוקפת אותי יותר? ואיך אפשר לעלות קומה, ולדבוק בדרכי הסוחר?

קטנות של "עשירות בדעת", ואת - יכולה להתמלא בשמחה רק מהמחשבה על כמה טוב את מגלגלת סביבך בגידול הילדים, בהשקעה בבנים תרתי משמע, גם בהמשך הדורות ובצמצום האור של הצדיק לכלים שאפשר דרכם להעביר הלאה, לילדים קטנים למשל, איך לקיים את העצות, ולפעמים מספיק האווירה שהם סופגים, כשהם רואים שלאמא חשוב להיות שמחה והיא פועלת פעולות על מנת לשמח את עצמה, מדליקה שירים ורוקדת, שרה לעצמה, מתפללת על זה, בוחרת ליהנות מרגעים קטנים ולהיות יותר בנוכחות ופחות במרדף, גם אם היום שלה מלא בעשייה. וכמובן, בנים זה עשיית טוב בין אדם לחברו. את זה את בטוח עושה כל היום ובשפע... איך אמר האדמו"ר מפיאסצנא: "הדבר הכי גדול בעולם הוא לעשות טובה למישהו אחר".

לסיום, רעיון קטן שעוזר:

בזמן ההתבודדות, או בזמן אחר נוח (אין באמת כזה, צריך לחטוף, בזמן שמחכים למים בקומקום שירתחו): פשוט, להתחיל לשים לב לטוב שאת עושה, לציין אותו, לחבק אותו ולשמוח בו. מאוד מאוד. שנזכה!

*מעובד על פי הספרים נהרי אפרסמון ופירוש 'אורח מישור'

לשליחת שאלה ולתגובות: 0527161339@gmail.com

תפילה על הטוב הכבוש

אתה ידעת את עצם יפי קדשת הטוב הכבוש אצלי בגלות גדולה ומרה מאד זה כמה שנים, מיום היותי על האדמה עד היום הזה, ואיני זוכה עדין לרחם על עצמי, להוציא לאור תעלומות והסתרת הטוב שבי הכבוש בגלות ואיני זוכה להזכיר את עצמי היטב היכן אני בעולם, ואיני יודע מה לעשות, באיזה דרך ומנוס אצכה לגלות הטוב שיש בי. אנא ה', תן לי עצה, תן לי תנינה, תן לי ישועה שלמה, עשה עמי פלא לחיים לבל אהיה, חס ושלום, כמת בחיי.. (ליקוטי תפילות, י"ז)

כרשנית לענייניי? את מכוסרת! רבינו נותן לי פרשנות אחרת

מתוך משיבת נפש אות ו'

כָּל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם אֶפִּילוּ מִי שֶׁהוּא בְּמַדְרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה מְאֹד וְאֶפִּילוּ אִם הוּא בְּתוֹךְ הָאָרֶץ מִמֶּשׁ עִם כָּל זֶה כְּשֶׁרוֹצֵה לְכַנֵּס בְּעִבּוֹדַת הַשָּׁמַיִם, בּוֹדֵאֵי צָרִיף שִׁילָה וְיַעֲלֶה מִדְרָגָא לְדְרָגָא. נִדְנָדִי, עֲלִי וְרָדִי יֵשׁ כַּאֲן עִידוּד גָּדוֹל, אִם תְּמִיד צָרִיךְ לְהִתְקַדֵּם אֶפִּילוּ מִמְדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה מְאֹד, זֶה אֹמֵר שֶׁתְּמִיד אֶפְשֶׁר לְהִתְקַדֵּם וְתְּמִיד יֵשׁ מִה לַעֲשׂוֹת.

עוצרים אותך?! סימן שאת מתקדמת!

וּבְכָל פַּעַם וּפַעַם שִׁיּוּצָא מִדְרָגָא לְדְרָגָא כְּפִי בְּחִינָתוֹ, אֲזִי מִתְגַּבְּרִים עָלָיו מִחֶדְשׁ הַקְּלִיפּוֹת שֶׁהֵם הַתְּאֻוֹת וְהַדְּמִיוֹנוֹת וְהַמַּחְשְׁבוֹת וְהַבְּלָבוּלִים וְהַמְּנִיעוֹת וּמִתְפַּשְׁטִים כְּנִגְדּוֹ בְּכָל פַּעַם מְאֹד וְאֵינָם מְנִיחִים אוֹתוֹ לְכַנֵּס לְשַׁעֲרֵי קִדְשָׁהּ.

אִם אַתְּ פּוֹגֶשֶׁת בְּתוֹכָךְ עֲרֻבֻב שֶׁל מַחְשְׁבוֹת, דְּמִיוֹנוֹת, בְּלָבוּלִים וְתַחֲוֵשָׁה שֶׁל קְלִיפּוֹת שֶׁנִּדְבְּקוֹת אֵלֶיךָ וְלֹא נֹתְנוֹת לָךְ לְזוּז - דַּעֲי שֶׁתּוֹפְעָה כְּזוֹ 'מְרִישִׁמָה' מִתְרַחֶשֶׁת כִּשְׂאֵת עוֹלָה מִדְרָגָה לְדְרָגָה. הַחֲבֵרָה הָאֵלּוּ שֶׁל הַ'קֶּרֶקֶס' עוֹבְדִים חֹזֵק כְּדִי שֶׁלֹּא תִכְנַסִּי לְשַׁעֲרֵי הַקְּדוּשָׁה. זֶה אֹמֵר שֶׁאַתְּ מִמַּשׁ בְּפִתְחָה, רַק תַּחְזִיקִי מֵעַמֵּד.

סליחה, טעות. אין זו נפילה כלל

וּבְזָה טוֹעִים הַחֲסִידִים הַכְּשָׁרִים הַרְּבִהּ, כְּשֶׁרֹאִים שֶׁפְּתָאֵם מִתְגַּבְּרִים עָלָיו תְּאֻוֹת וּבְלָבוּלִים וּמְנִיעוֹת וְנִדְמָה לוֹ שֶׁנֶּפֶל מִמְדְרָגָתוֹ מִחֲמַת שֶׁבְּזָמַן הַקֶּדֶם לֹא הָיוּ אֵלּוּ הַתְּאֻוֹת וְהַבְּלָבוּלִים מִתְגַּבְּרִים עָלָיו כֹּל כִּי הָיוּ נְחִים קֶצֶת עַל כֵּן הוּא סוֹבֵר שֶׁנֶּפֶל חָס וְשָׁלוֹם.

מְרִישָׁה שֶׁנִּפְלַת עֵמוֹק? אֵל תִּאֲמִינִי לְרַגְשׁוֹת שֶׁלְךָ. זֹהִי אֵינָה נְפִילָה, זֹהִי סֶךְ הַכּוֹל עֲלִיית מִדְרָגָה שֶׁנַּחֲוֹת קֶצֶת רַע בַּהַתְּחַלָּה, אֲבָל כִּשְׁתַּחֲזָקִי אַתְּ דַּעְתָּךְ - הַרְּגִישׁוֹת הַקִּשְׁיִים יַחֲלֹפוּ מִמֶּךָ בְּעִזְרַתוֹ יִתְּבַרְךָ וְאַתְּ תִּתְּגַבְּרִי.

שישברו הם בעצמם

אֲבָל בְּאֵמַת אֵינָן זֶה נְפִילָה כֹּלֵל רַק שֶׁזֶה מִחֲמַת שֶׁצָּרִיף לַעֲלוֹת מִדְרָגָא לְדְרָגָא לְפִי בְּחִינָתוֹ, וּמִחֲמַת זֶה מִתְגַּבְּרִים עָלָיו מִחֶדְשׁ בְּהַתְּגַבְּרוֹת גָּדוֹל יוֹתֵר כֹּל הַתְּאֻוֹת וְהַבְּלָבוּלִים וְהַמְּנִיעוֹת וְהַעֲקָמִימוֹת שֶׁבִּלְבָב וְכוּ', וְצָרִיף בְּכָל פַּעַם וּפַעַם לְהִתְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ הַרְּבִהּ וְלִבְלִי לִפְלֵ מִזֶּה בְּדַעְתּוֹ כֹּלֵל, עַד שִׁתְּגַבֵּר עָלֵיהֶם וְיִשְׁבֵּר אוֹתָם מִחֶדְשׁ

נִכּוֹן. אַתְּ מְרִישָׁה כִּאֲלוֹ כּוֹחוֹת שֶׁל הַתְּנַגּוּדוֹת שֶׁפּוֹעֵלִים כְּנִגְדְךָ וְכִזּוֹ הַתְּפַשְׁטוֹת שֶׁל בְּלָבוּלִים וְרַגְשׁוֹת שֶׁסּוֹבְבִים אוֹתְךָ... זֶה לֹא קָל. אֲבָל אִם תַּחְזִיקִי אֶת עֲצָמְךָ שׁוֹב וְשׁוֹב מְבַלִּי לִפְּוֹל בְּדַעְתְךָ כֹּלֵל (!!!) בְּסוּף הֵם יִשְׁבְּרוּ וְאַתְּ תִּצְאִי מִחוּזְקָת. כְּדֹא!

סיכום: צָרִיךְ לִקְרֹא אֶת מִפְתַּת מַעֲבְרֵי חַיִּי מִתּוֹךְ הַמִּפְּהָ שֶׁל הַצַּדִּיק. כְּלוֹמֵר, לְהַגִּיד לַעֲצָמִי בְּפִירוּשׁ: אֵינָן זֹה נְפִילָה, כִּי אִם עֲלִייה לְמִדְרָגָה הַבְּאֵה. וְזֶה֩ יִהְיוּ לִי כּוֹחוֹת מְחֻדְשִׁים לְהִתְחַזֵּק שׁוֹב וְשׁוֹב. וְלֵהִיכַנֵּס בְּפִתְחַת הַמִּדְרָגָה הַחֲדָשָׁה, וְכֵן לְהַמְשִׁיךְ וְלַעֲלוֹת מִדְרָגָה לְדְרָגָה.

בהצלחה!

רחמים - מה הם מבקשים?

הֵם קוֹרְאִים אֵלַיךְ
מִתּוֹךְ מִצּוֹלוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲנֵא, הוֹצִיאֵנִי מִהַרְפֵּשׁ
אֲנִי בֵּת שֶׁל מֶלֶךְ
אֶהוּבָה עַד בְּלִי דִי
תִּרְחַם עָלַי
וְתִאֲמַר לְכֹאבֵי - דִי
הֵם אוֹמְרִים וּמְבַקְשִׁים
בְּתַחֲנָה עַל לִבְךָ נוֹקְשִׁים
אֲנֵא, עֲזֵר לָנוּ לְצֵאת מִן הַמּוֹקְשִׁים
הֵם לְפַעְמִים אֶפְלוּ בּוֹכִים
עַל שִׁנְאָה שִׁישׁ בֵּין אַחִים
הֵם רַק עוֹמְדִים וְלוֹחְשִׁים
אוֹלֵי תִרְחַמְנוּ, כִּרְחַם אֵב עַל בְּנִים!?
וְרַחֲמִים כְּאֵלוֹ,
לְפָנַי בּוֹרֵא עוֹלָם מִתְגַּלְגְּלִים
וְהַלּוֹאֵי וּבְקִרְוֹב נִזְכָּה בְּזְכוּתָם
לְרֹאוֹת אֶת כְּלָנוּ נְגַאֲלִים!!!

הטוב הנעלם

הטוב של כל אחת בגלות קשה ומרה, וכמו שאומר מוהרנ"ת: **אֲשֶׁר הַטּוֹב טָבִי הוּא כְּבוֹשׁ כְּמוֹ בַּיִת הַסֵּהר מִמֶּשׁ, וּבְגָלוֹת גְּדוּלָה וּמְרָה מֵאֵד (ליקוטי תפילות י"ז)** ואין זה פלא. אנחנו לא במקום שלנו. גלינו ממקומנו ומדעתנו, מכבודנו ומתפארתנו. כולנו מוכות גלות. וכמה שנסיח את הדעת מזה - זה כאן. אנחנו צריכות איש אשר רוח בו שיבוא ויאחל את הטוב שלנו ושל העם הזה.

אבל לפעמים כשהמועד המוצהר לאבלות מגיע, ושלוש השבועות סוגרים עלינו בנוכחותם - המבוכה שולטת, ואנחנו בלי משים, רק מבקשות לדלג הלאה, מפספסות את הרגעים הגדולים שמתרחשים עכשיו ממש. מרגישות, בטעות, שמשהו כאן דורש מאתנו אנרגיות שאין לנו לתת.

ביקשנו **מהרבנית קירשבויים תחי' מבית שמש**, שזוכה למסור שיעורים בתורת ברסלב לנשות ישראל כבר עשרות שנים, לחזק אותנו. לספר לנו איך מתחברים לימים העמוקים האלו. איך מוצאים את הגעגוע שקיים בעוצמה בתוכנו, אבל נסתר מאתנו. הרבנית פותחת את השיחה בשיתוף אישי איך הגעגועים שלה הביאו אותה לנחלתו של רבינו בגיל העשרה ועל הקשר לצדיק שעוזר לכל אחת להגיד: "משיח שלי כבר הגיע".
יבנה המקדש.

לב בוער למלך

שלושת השבועות האלו הם ימים של געגוע למלכות שמיים, מלכות דוד ובניין בית המקדש. הרבנית חוזרת איתנו חמישים שנה אחורה, לימים בהם הלב שלה היה מוצף בגעגועים לתמיר ונעלם, געגועים שבנו את המקדש הפרטי שלה:

"אמי באה מבית ברסלבאי, אבל אבי, הרב יעקב גלנסקי זצ"ל, היה ליטאי, וכל הבית הלך אחריו. סבא וסבתא, הוריה של אמי, נותרו ברוסיה מאחורי מסך הברזל. מאז שאני קטנה אמה הייתה נותנת בידי 'תיקון הכללי' שאגיד על סבי וסבתי שיעלו ארצה. אבל חוץ מעניין זה, לא זכור לי שום קשר לברסלב. להפך. באותם ימים הייתה התנגדות חזקה לברסלב.

"ופתאום בלי הכנה מוקדמת אחי הבחור התקרב לברסלב. זה כאב לי ביותר. הייתי קשורה מאוד לאח הזה, ולא רציתי לאבד אותו. ובכלל - מה פתאום הוא מצער את אבא? כשנפגשנו צעקתי עליו: 'מה חסר לך שאתה ככה מפנה עורף לכל מה גדלת? והרי אתה כזה מתמיד! מה פתאום ברסלב?'"

אחי שמע אותי והגיב בלהט: "מה את יודעת מה חסר לי? את בכלל לא יודעת את מה את שוללת!" הוא היה בן שש עשרה וחצי ואני בת חמש עשרה וחצי. התביעה שלי אליו מזכירה חילוני ששואל חרדי למה הוא צריך את כל ההגבלות של התורה והמצוות, למה שלא יהיה בן חורין?

"תכירי את ברסלב מבפנים ואחר כך נדבר' סיכם והביא לי ספר 'השתפכות הנפש' שבביל להתחלה.

"תמיד הייתי בחורה רצינית שוחרת דעת, כזו שבולעת ספרי מוסר בזמנה הפרטי, מעמיקה ורוצה להתעלות. עתה פתחתי את הספר בנכונות רק בשביל שיהיה לי פתחון פה מול אחי. אך מה שגיליתי הדהים אותי מאוד. הגעגוע העמוק שתמיד כרסם בי, זה שהייתי מנסה לכבות בכל הכוח - קיבל מילים! פתאום הרגשתי עונג בעבודת השם. אותו עונג חמקמק שלא הרגשתי מעולם, ועוד ניסיתי להדחיק בגערות כמו: מה את לא נורמלית? מה חסר לך בחיים? בחורה חברמנית, למדנית, מצטיינת, הבת של הרב גלינסקי שכולם מעריצים ומשבחים! מה את רוצה בכלל? מחפשת בכוח בעיות?"

"אבל בסתר ליבי רציתי להתענג על השם. להרגיש אהבה אליו, בלי 'חייבת חייבת חייבת' של דרך המוסר. הנפש שלי הייתה עדינה. ופתאום מילים כאלו! ספר כזה שכולו אש שלהבת של כיסופים לבורא עולם! הלב שלי נדלק.

"הגייתי ב'השתפכות הנפש' יום יום. גם הייתי פוסעת במקומות שקטים ושרה לי בשקט שירי כיסופים וגעגועים להשם, מרגישה קרובה ואהובה. בסופו של דבר אבי שם לב לשינוי, ראה שגם אני 'נלכדתי' בשק של ברסלב, ותמה: 'מה חסר לך?'"

"אבא שלי באמת לא הבין. הוא רצה לדעת שנתן לילדה שלו את הכי טוב. אבא שלי הצדיק היה קם כל יום בחמש בבוקר, לומד מוסר ואז מתפלל ותיקין. הוא היה מסתובב בבית ומנגן לעצמו מילים מספר 'מסילת ישרים', ספר מוסר שרבינו שיבא אותו מאוד. שם כתוב שאדם לא בא לעולם אלא להתענג על השם. כל חודש אלול אבא שלי שר את המילים האלו במנגינה אחרת שהלחין. (כי כך הייתה דרכו של אבי זצ"ל, לשורר ולהלחין שירים לרוב. לצד שירים על פסוקים ומבואות, הוא הלחין הרבה שירים מחורזים עם לחנים מרטיטים, לחנים שחיקו בעבודת השם רבים) יוצא, ששמעתי מגיל ינקות שאדם בא לעולם להתענג על השם. אך רק בברסלב מצאתי את העונג. בשום מקום אחר, לא.

"אבא, אתה הבאת אותי לברסלב! אמרתי לו ברצינות, מסבירה לו את הגילוי החדש.

"ככל שהרבייתי להתעמק בתורת ברסלב דרך אחי שהיה מקורב

לרב ליברמנטש זצ"ל, דרך הספרים ועוד, ידעתי שאני שייכת לשם. ורק לשם. שנתיים שמרתי את הדבר בסוד, או לפחות חשבתי ששמרתי את הדבר בסוד... עד שתקופת השידוכים הגיעה. אז הבנתי שאני בבעיה: בברסלב לא רצו אותי - כי הייתי בוערת מדי. זה היה נדיר ומוזר למצוא אישה שכך חיה את התורות והעצות של ברסלב. הליטאים לא רצו לשמוע על שידוכים איתי - כי שמעו עליי שהתקרבותי לברסלב... מה יהא עליי?"

"זה מאוד כאב לאבא שלי שרצה בשבילי את גדול הדור של העתיד. הוא רצה שארד מהעניין של ברסלב סופית, וכבר נמצא את אותו הגדול... אבל אני אמרתי לו בדם ליבי: 'אבא, בלי ברסלב אין לי חיים!'. אבי שהיה איש אמת הרים את ידיו למעלה, כאומר: 'אם זה מה שאת מרגישה, אני הולך אחרייך' עד היום אני זוכרת את התנועה הזו, כמו מעיד בבית משפט: היא של ברסלב!"

"ברוך השם, בגיל תשע עשרה נקרע גם היס-סוף שלי, התחנתתי עם חסיד ברסלב יקר. היום יש לנו אימפריה של חסיד ברסלב. רק 'באומן ראש השנה' יש למשפחת גלינסקי (אני ושני אחיי שהתקרבו לברסלב) נציגות של יותר ממאה נפש!" הרבנית מודה על הניסים, שירדו לעולם בזכות הגעגועים והכיסופים.

ועתה נתעמק בעניין הגעגועים לגאולה:

איכה את?

אם נדמה לנו שלהתחבר ל"גלות השכינה" זה דבר רחוק, ערטילאי, שייך ליחיד סגולה בלבד - אז לא. הוא שייך לכולנו, ואין צורך לחפש אותו רחוק. הוא נמצא במגרש הביתי של כל אחת. רק צריך לזהות אותו. וכך מחזקת הרבנית:

"בקינות אנחנו מזכירות את הפסוק: 'קול ברמה נשמע, נהי בכי תמרורים, רחל מבכה על בניה מאנה להינחם על בניה כי איננו'. רבינו מוסיף בליקוטי מוה"רן תנינא ס"ו: 'שְׁהִיא בּוֹכָה עַל צָרַת יִשְׂרָאֵל, הַמְּפָזְרִים בְּגוֹיִים וְאֵינָם עַל מְקוֹמָם'. כל אחת חושבת שבשביל להרגיש את צער השכינה צריך לנדוד הרחק, לעשות עבודות גדולות. אך לא. כי איננו! מספיק שאת מרגישה את העומס ואת הפיזור שעוברים עלייך, את ה'איננו' שמתקיים בך - זה נקרא שאת מרגישה את צער השכינה.

"בדורנו, בכל משפחה כמעט, יש 'מתמודדים' למיניהם, חוץ מיתר הצרות שפוקדות את עמנו. חולים, דחקות הפרנסה, בעיות בשלום הבית ועוד ועוד. המצב של כולנו הוא: 'איננו על מקומו'.

"בית המקדש היה המקום שלנו, שם הרגשנו בבית. ועכשיו בוודאי שאנחנו רדופים. אנחנו 2000 שנה לא על מקומו! בימים האלו כל אחת צריכה להסתכל על עצמה, על ה'איננה במקומה' שהיא מרגישה, ומשם להתחבר לגלות השכינה", מחזקת הרבנית ומוסיפה סיפור מהחיים, שהוא גם משל:

"לא מזמן הייתה לנו חתונה של נכד, החופה הייתה אמורה להתקיים לפני השקיעה. הכלה ירבה וחייבתה. עוד רגע החתן מגיע. הדקות חולפות ופתאום רחש. מה מסתבר? הקיטל נשכח בבית! אין לחתן קיטל ללבוש בחתונה! כל הזמן הזה הכלה שלא ידעה ממאום, ירבה שם לחוצה ומבוששת. ועד שחזרו עם הקיטל כבר היה בין השמשות, ונאלצו להמתין עוד, כי בבין השמשות לא מקדשים.

"בנוסף, בכתובה כבר כתבו שהחתונה תחול לפני השקיעה. אז צריך לתקן גם את הכתובה! יוצא שהחופה התעכבה והתעכבה, והכלה חייבתה ופניה עגומות.

"אישה חשובה מירושלים ניגשה אליי בתוך כל ההמתנה הגדולה ולחשה לי: 'את רואה את הכלה שלכם? ככה השכינה מבוששת. גם היא שומעת מנגינות של חופה - והחתן לא מגיע. כמה צער יש לשכינה ששומעת את מנגינות הגאולה, רואה איך כל הסימנים מתממשים, ועדיין משיח לא התגלה', בהשראת הכלה היקרה הזו

אני מבקשת עלי ועל כל ישראל - 'כמה זמן עוד נתיישש?' כמה זמן עוד נישאר בגלות, בודדים וגלמודים? מתי תבוא, אבא?"

ההבדל הוא הרקע

להיות בגלות עזובים זה לא קל, ולקבל את שלושת השבועות בתוך הדחקות שאנחנו מרגישים - מרגיש כבודות כפולה. הרבנית מחזקת אותנו להבין את פנימיות הימים, דבר שעשוי להקל עלינו את החיבור: "שלושת השבועות הם עשרים ואחד יום, ואם מחשיבים את י"ז בתמוז ותשעה באב - 22 יום, גדולים מאוד. לא כבדים, לא דביקים, לא מצומצמים. הם מקבילים באור שלהם לימים הקדושים שבין ראש השנה עד שמיני עצרת. אז היכן נעוץ ההבדל? ברקע. הרקע של הימים הנוראים הוא לבן, וכאן הוא שחור. באומנות רואים שעל רקע שחור אפשר לשים תמונה יפה כמו אגרטל, השחור מוסיף לה עומק.

"צריך לדעת שהימים האלו עמוקים מאוד, מאירים מאוד, מיוחדים. השבתות שלהם הן שלוש השבתות הכי גבוהות בשנה. אפשר להשיג בהן דבקות גדולה בהשם. ההגבלות האלו - בלי ים, מוזיקה, טיולים - עוזרות לנו להתחבר פנימה. נכון, אנחנו רגילות למעוררים חיצוניים, אבל למעשה הנשמה שלנו צריכה דברים אחרים. כשיש שקט אפשר לחשוב על המצב של עם ישראל, על הריחוק. על ה'איננו במקומו' ולהתאבל. אנחנו בדור שתנאים לא רצו להיות בו. 'יתי ולא אכמינא', דור ששומעים בו דברים הזויים. אנחנו צריכות את הזמן המיוחד הזה לצער כדי להתחבר פנימה ומי שתתאמץ על זה בכל הכוח - תזכה לקרבת אלוקים מיוחדת ששמורה לאלו הימים".

לקרר את הלב - בקינות

האבלות - היא בעצמה פורקן עצום לנפש. וכך הרבנית מתארת: "רבי נתן אמר שמפטירתו של רבינו הוא אינו יכול לקרר את ליבו, רק בתיקון חצות ובקינות של איכה. בשלושת השבועות אומרים תיקון חצות פעמים ביום - בצהרים ובחצות לילה. גם נשים יכולות לזכות לחטוף משהו מהקינות ולפרש את כל ליבן לפני הקדוש ברוך הוא. כמובן אם הן לא עסוקות בצרכי הבית. אישה שיכולה לפתוח ברבע לאחת בצהרים עד אחת ועשרה, תיקון חצות אשכנזי (שם מצויים רוב הפיוטים), לבחור פיוט שהיא מתחברת אליו, או פרק תהילים, ולהסיח את כל ליבה לפני השם - זה דבר עצום!

"לפעמים אני פותחת תיקון חצות, ומוצאת שם כאלו טיעונים חזקים כלפי בורא עולם. מילים שלא הייתי מעיזה להגיד מעצמי, אבל זה כתוב! בתיקון חצות יש ויכוח של כנסת ישראל עם השם: עד מתי לא תרחם את ירושלים? כנסת ישראל כואבת והשם מפייס אותה, אך היא עדיין אינה מתנחמת. זה נגע לי ללב. הכאב הזה, הציפייה לגאולה השלמה, ורק אליה. כי שום דבר חוץ מזה לא ישמח אותנו באמת..."

לקרב את גאולתנו

רבי נתן אמר: "משיח שלי כבר הגיע" - וגם אנחנו רוצות לקרב את גאולתנו הפרטית בעזרת עצותיו של הרב'ה, אבל איך עושים את זה? הרבנית מחזקת:

"הימים האלו יכולים לחזק אותנו להאמין בגאולה הפרטית, להאמין ש"כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבניינה", הוא לא יזכה, הוא כבר זוכה. עכשיו! ובימים האלו יש סגולה להסיר את ההסתרה שחופפת עלינו.

"התקשרה אליו בעלת תשובה שאני מלווה כבר עשרים שנה, היא הרוחנית בבית, בעלה פחות. וכך אמרה: 'זכיתי שבליל הסדר, השם הסיט לי את המסך מהלב, פתאום ראיתי את בעלי מישהו אחר, רוחני וקדוש'.

"תשמרי את התמונה הזו בראש, וכל פעם שקשה לך איתו, תתבונני בה, אמרתי לה.

"וכך אצל כל אחת, כשהשם מזכה ומסיט את הוילון, ופתאום את רואה

האבלות - היא
בעצמה פורקן
עצום לנפש. וכך
הרבנית מתארת:
"רבי נתן אמר
שמפטירתו של
רבינו הוא אינו
יכול לקרר את
ליבו, רק בתיקון
חצות ובקינות של
איכה. בשלושת
השבועות אומרים
תיקון חצות פעמים
ביום - בצהרים
ובחצות לילה. גם
נשים יכולות לזכות
לחטוף משהו
מהקינות ולפרש
את כל ליבן לפני
הקדוש ברוך הוא.

טוב. ברגיל המסקיפיים שלנו מלוכלכים, וכך אנחנו רואות את העולם.

"הימים האלו יכולים לתת לנו משקפיים אחרים. פתאום החיים נכנסים לפרופורציות. הרצון לגאולה - במרכז, וכל יתר הרצונות מחכים בצד. זה בעצמו יכול להביא לנו את המשיח שלי כבר הגיע! לראות בתוך הגלות המרה רגעים של גאולה. לראות איך אני בונה את ירושלים. לקבל הארה שהשם מאיר לי פתאום דרך עצה טובה מחברה, הארה מאיזה משפט של רבינו ועוד. להבין את הרמזים והמאורעות שעוברים עליי, לקחת מהם התקרבות לבורא עולם. להתקדם. כל רגע כזה של אור - זאת חתיכה של גאולה פרטית!"

ללוות שמחה מהעמיד - איך עושים את זה?

עכשיו עצוב לנו, אבל עוד מעט יבוא משיח ותהיה כזו שמחה נפלאה. רבינו אמר לנו ללוות משם, מבנק השמחה האינוסופי של הגאולה. הרבנית מספרת לנו סיפור מהחיים שממחיש את העניין:

"לפני שנים רבות גרנו בעיר עמנואל בשכונה של בתים קטנים ודו קומתיים. לא הכול היה בנוי. חלק מהבתים עדיין היו בבנייה. הפועלים הגיעו, מוכנים להמשיך בעבודה אבל לא היה איך לקדוח, אין חשמל. באו אלינו וביקשו: אפשר לחבר כבל? הסכמנו. הם הביאו חוט מאריך ענק ולקחו מהחשמל שלנו לעבודות שלהם. בתמורה לחוסר הנוחות הזמנית ולחשמל שלקחו, הם שילמו את כל החשמל הפרטי שלנו. פתאום הבנתי את העניין של להלוות שמחה מהעמיד. אנחנו כל כך קרובים לגאולה, צריך רק שקע מהבית שלי לגאולה... להלוות ממנה קצת. כל אחת יכולה לעשות את זה, לשמוח עכשיו על חשבון העתיד, גם אם היא מרגישה שאין לה במה לשמוח. ואל תדאגנה, כשתבוא הגאולה תהיה כל כך הרבה שמחה, שלא יבקשו להחזיר."

יהי רצון שאבלנו יתהפך עוד השנה לששון ויתקיים בנו "שמחנו כימות עניתנו" בבוא משיח צדקנו ובניין בית המקדש, אמן!

קחי לך תמיד!

עדיה אפלבוים מוסיפה לנו חיזוק שיחזיר אותנו לקורבן התמיד' שהוקרב במקדש פעמיים ביום, ולעבודת 'תמיד' שכל אחת יכולה להרוויח. ובימים אלו יש סיעתא דשמיא גדולה... וכך מחזקת:

"בבית המקדש הוקרבו מדי יום שני קורבנות קבועים שנקראו 'תמידים': תמיד של בוקר ותמיד של בן ערביים. אומרים חז"ל שכל עוד שקורבן התמיד הוקרב - האויב לא יכול היה לפרוץ את החומות. לא משנה כמה חטאו ישראל, וכמה התרחקו מהמטרה. התמיד מכפר! אך, כמו שמובא במדרש, ברגע שהגיע יהודי מומר ואמר לרומאים: 'כל עוד הם מקריבים את קורבן התמיד לא תצליחו לכבוש אותם' - הם ביטלו אותו. והסוף - עגום.

"אם נתבונן בקורבן התמיד הזה נראה משהו נפלא שרלוונטי לחיים שלנו. אבל לפני זה, נציין שבגמרא כתוב שארבעה תנאים התווכחו ביניהם מהו הפסוק החשוב בתורה. רבי עקיבא אמר: "ואהבת לרעך כמוך", בן עזאי אמר: "זה ספר תולדות אדם", בן זומא אמר: "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד", ואילו שמעון בן פזי אמר: "את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים". ומי ניצח? התנא שמעון בן פזי.

"ופלא הדבר. למה קורבן התמיד הוא כזה חשוב? והתשובה: עניין ההתמדה הוא דבר מדהים שיכול להרים כל יהודי.

"כל מה שאת עושה בהתמדה - מגן עלייך. כשאישה מחליטה בצורה חזקה: לא משנה מה שיעבור עליי, אני תמיד אקום אחרי נפילה ואנסה שוב - היא בסוף תנצח. כי יש לה את סוד ההתמדה.

"אישה יכולה להחליט שהיא לומדת כל יום שתי הלכות, ולרצות את זה חזק. השאלה - מה יקרה בדרך? אם פתאום תהיינה לה הפרעות ומניעות, היא עשויה להתייאש ולהגיד: די! לא הולך! ניסיתי ואני רואה שלא מצליח. אבל אם יש לה את העבודה של ה'תמיד', היא תמיד תמיד תחזור ללימוד, גם אם שבועיים היא תפסיק - היא תחזור בלי להתבלבל. גם אם לכתחילה לא עובד, והיא לא מצליחה ללמוד בהתמדה מדי יום - היא תמשיך ותילחם, ובסוף היא גם תגיע חזרה לרף של לימוד יומי. כך בלימוד וכך גם בכל דבר טוב שאנחנו נלחמות עליו, כמו עין טובה, תפילה, זוגיות, חינוך ילדים ועוד ועוד.

"קורבן התמיד הזה - זה הגבול. בבוקר עושים כך, בערב עושים כך. לכן הוא שמר את החומות. זה כל כך חזק. זה כלי עשייה מדהים.

"יכולה לספר על עצמי שהיתה לי קביעות בספר 'ליקוטי תפילות', אבל משום מה, חצי שנה לא הצלחתי לפתוח ולקרוא. אחרי חצי שנה פתחתי אותו וקראתי תפילה - היא הייתה מתאימה בדיוק לרגע שבו הייתי. כשאת בתמידות - גם אם היו נפילות גדולות - את תראי השגחות גדולות."

ועוד מוסיפה דיבור חזק:

"יש דיבור מצדיקים שתשובה שלמה זה לא שתהיה מושלם והכול יהיה בסדר איתך, אלא זו, פשוט, ההחלטה הזו: אני תמיד אחזיק בקדוש ברוך הוא. אף אחד לא יוכל להפריד אותי ממנו, אף אחד לא יגרום לי להפסיק להרים עיניים לשמיים, ולהתפלל אליו יתברך.

"כשלאישה יש חוסן פנימי כזה - החומות שלה יישארו חזקות. הרע, גם אם ינסה להיתפס בה - לא יוכל להיכנס אליה. לא יפרצו את החומות שלה. היא תנצח."

עדיה מוסיפה תזכורת - מה מחזיק את העולם עד הנה, ומה יעזור גם לנו להחזיק את עצמנו עד הגאולה:

"כשבן אדם מחזק את עצמו בתפילה יש לו מעמד גם בגלות המרה. התפילה נקראת 'עמידה'. כי ברגע שכן אדם מחזיק בתפילה, גם אם ייפול מכל וכל - תמיד תהיה לו עמידה בעולם. נמשיך עם עבודת התמיד. נבטיח לבורא עולם: יעבור עליי מה, אני לא עוזבת אותך! וכשמשיח יבוא אנחנו נראה אילו שעשועים נפלאים עשינו בעבודה הקשה הזו בחושך."

יהי רצון שנזכה לזה!

על מי מהם אוותר?

רבקי מספרת:

יש לי בן במוסד רפואי סגור. ילד שאין אפשרות לגדל בבית בשום אופן ונדרש עבורו טיפול ומעקב תמידי. המוסד שלו אפילו לא דתי. אין מוסד דתי שמתאים לסוג הטיפול הדרוש לו, ולכן הוא מצוי לצערנו, בסביבה שאינה שומרת תורה ומצוות.

להגיע אליו מהעיר החרדית שבה אנחנו מתגוררים זהו מאמץ אדיר. צריך להחליף שני אוטובוסים, ולהעביר חצי יום בנסיעות. בנוסף זכיתי להיות אמא למשפחה ברוכה, דבר שמקשה על העניין שבעתיים. ילדים בכל הגילאים זקוקים לי בבית, ואף על פי כן - אני לא מוותרת. בעגלה ובזמן קריב, בכל מצב רפואי, בשמש הקופחת כמו בגשם הצולף, אני מגיעה לפגוש את מוישי, נשמה טהורה שלי, ילד מיוחד ומוגבל כל כך.

חוץ מהרצון להיות עם בני היקר, אני מפחדת מחילול השם. שלא יגידו "החרדים האלו, יש להם מלא ילדים, ומה אכפת להם מילד אחד מסכן במוסד?", אז אכפת ועוד איך, אכפת עד סוף העולם, אני מגיעה מדי יום ראשון בלי לפספס. בעלי משתדל גם הוא להגיע, לפי היכולת שלו.

לבוא לבקר את מוישי - חוץ מפרויקט טכני של נסיעות והתמודדות עם אווירת החולין בתוך המוסד עצמו - דורש גם התארגנות עצמית מהודקת. לפני שאני באה אני מסתכלת על עצמי במראה. הכול עומד במקום? אני מספיק ייצוגית? לא נראית מסכנה/עייפה/מדוכאת? גם מסדרת את התינוק התורן, שיהיה נקי וריחני. שום שמאטעס או בלויי סחבות, ירושה מאחים גדולים, לא עולים עליו באותו היום. בבגדי חג אני מלבישה אותו. יודעת - מסתכלים עליי שם לאורך ולרוחב, כולם. ובמיוחד שגית, האחות הראשית במחלקה. היא לא נותנת לי מנוח. תמיד משפדת אותי באיזה משפט שמותיר אותי חסרת נשימה.

"תראי אותך, את כל כך חיוורת. זה לא אמור להיות כך..." בהסתכלות ביקורתית על "הבזמן קריב" שלי.

"ואיך אפשר להתייחס לכולם, רחמנות עלייך, את עוד אישה צעירה".

או: "עוד פעם תינוק? רק לפני שנה הבאת לנו פיצו אחר! אני מתפלאת עלייך, רבקי. זה לא משחק, זה ילדים כאן! כל ילד דורש טיפול, מה יש לכם לתת לו? ממה אתם מתפרנסים בכלל?"

משפטים מהסוג הזה מתעופפים דרך קבע מפיה של שגית, אגב עווית מצח וצקצוקים כאלו שגורמים לי לרצות להימלט על נפשי. אבל במקום אני שותקת ומחייכת חיוך שלא מסגיר את המצוקה הפנימית. מה יש לי לענות למחרפים אותי? רבינו גילה לנו שעיקר התשובה על ידי "שומע ביזיונו יידום וישתוק". ובכלל, במקום לכעוס על שגית אני מנסה לדון אותה לכף זכות.

היא באמת לא מבינה את אורח החיים המבורך הזה שיש בבתים שלנו, היא לא רגילה לחיות במסירות נפש למען מטרה נעלית. בשבילה תינוקות, ועוד כאלו צפופים, שמפירים את מנוחת הלילה, ומעסיקים ביום - זה עונש. עונש קשה ותובעני. אז מה אני רוצה ממנה?

אין לה שום מושג שהמשפחה והבית הם עיקר השמחה והחיות של האם היהודייה. לכן היא גם אינה יכולה להכיל שאמא עם חולשה ורקע רפואי שסובל עליות והרבה ירידות, ממשיכה במסירות נפש להביא לכאן נשמות. היא אינה יודעת ששיקולי נוחות ו"מימוש עצמי" ממש לא העיקר בבתים שלנו. כל נשמה שמגיעה הנה היא נצח נצחים שאין לשער, ושווה לסבול עבורה כל צער וייסורים - העיקר שתהיה כאן

זוגיות לאור הצדיק ע' אפלבוים

כוחן הגדול של המחוות הקטנות

הזה: הסתכלות בעיניים היא פתח לחיבור של נשמה ונשמה. לחפש לפחות פעם ביום להסתכל בעיניים, באמת פלא לראות כמה עיניים מספרות...

התעניינות והצעת עזרה

מצי שיש לנו כל כך הרבה עניינים לטפל בהם וטרדות, ומעבר לכך אנחנו כ"כ שקועות במה שעובר עלינו ויושב על ליבנו, מה שלא משאיר אותנו פנויות להתעניין, ולפעמים אפילו לזכור שהאדם הזה שמולי, עובר עליו ועובר עליו לא פשוט להיות גבר ועל אחת כמה וכמה בדור הזה, ולא נאריך בפרטים. רק לענייננו, הרי לנו עבודת ה' נפלאה, לשאול: איך היה? מה עבר עליך? אתה צריך משהו? יש משהו שאני יכולה לעזור עם זה? נותן לשני הרגשה שהוא לא לבד בעולם, ואשתו תומכת בו, דבר שנותן לו המון כוח.

אזהרה: שאלות התעניינות עלולות להיתפס אצל גבר כחפירה בלתי נסבלת, לכן כדאי לשאול באופן קליל ובלתי מתעקש שהוא יתחיל עכשיו לשפוך את ליבו, אנחנו בעצם מדברות כאן על מחוות שיוצרות אווירה והרגשה טובה אצל השני.

פעם התבטא רבי נתן ואמר שאם היה נכנס בנושא של בין איש ואשתו, היה כותב עוד סט ליקוטי הלכות שלם על הנושא הזה. כל כך הרבה עניינים ועומק וסודות טמונים בחיבור הקדוש הזה... וכגודל המעלה כך גודל הבלבול, המניעה וההסתרה שהבעל דבר מגביר על זה.

"עיקר היהדות תלוי

בהתחזקות"

וכמו כל תחום בעבודת ה' שעומד ותלוי בהתחזקות כך גם התחום הזה שכולו עבודת ה' טהורה. הפעם רציתי שנתחזק על כוחן הגדול של המחוות הקטנות, מעשים קטנים שמביעים אכפתיות, שנותנים לשני הרגשה - רואים אותך, מכבדים אותך.

אחד הדברים שמיד עולים כשהזוגיות לא במיטבה, זו התנגדות, ורצון קודם לקבל:

"איך אני אכבד אותו והוא לא מכבד אותי?"

"אם אעשה כאלה דברים כשהוא בכלל לא רואה אותי, סתם אהיה מנוצלת וזה גם יחזק לו את האווירה" "הוא יחשוב שהכול מגיע לו", "קודם שהוא יצא מעצמו קצת ויהיה אכפתי כלפיי..."

מובן... לפעמים נכון ממש... ויוצא מתוך כאב אמיתי...

אלב מה לעשות, בשורה תחתונה, לא עובד!!!

כל עוד נתבצר במקומנו ונחכה שהשני יהיה כבר "בן אדם", כל עוד נמתין ששני יתחיל ויתרחש מחוצה לנו, אנחנו גוזרות על עצמנו המתנה עד בוא משיח צדקנו, אבל אם אנחנו רוצות להעלות את הזוגיות שלנו, להשביח ולהאיר אותה החל מהרגע הזה ממש (שהוא אגב הדבר היחיד שבאמת יש לנו - ההווה, נכון מסביר רבינו הקדוש) נתנער מעפר ונקום ונתחיל לסובב בעצמנו את הספינה הזו, לאן שאנחנו רוצות, אל האור, אל הטוב.

מחווה טובה

אחת המחוות החזקות היא - חיוך!!!!!!!!!!!!

אם היינו יודעות את גודל ההשפעה של החיוך שלנו על הבעל וגם על הילדים, היינו מאמנות את השירי הזה המון. החיוך שלך, זה כמו לתת מים קרים להולך במדבר צחיח.

כשאת מחייכת אליו את מזכירה לו שלמרות כל החושך שעובר עליו, יש טוב, את מספרת לו בלי מילים, שהוא בעצמו טוב, את מרגיעה את נפשו שבמסתרים כוספת תמיד שאת תהיי מאושרת לצדו (גם אם לא רואים את זה עליו).

ולכן, חייכי אחותי, חייכי אליו כשהוא מגיע הביתה, חייכי אליו ככה סתם, במשך היום, תני חיוך בלי לצפות לתמורה, כמו שנותנים צדקה ולא מצפים אפילו לתודה.

להסתכל בעיניים

פעם הקדשתי מאמר לדבר המופלא

חוה קושי במערכות יחסים קרובות?
שוקעת בעצבות? פחדים, חרדות?
מוצאת בתוכך כעס ותיסכול?
בורחת מעצמך? נלחמת על קיומך?

3/3 כה"א
בתוך המצוקות
תמצאי את האוצרות!
בואי לקבל טיפול מקצועי ומרחב תומך
שיעזור לך לעשות את הדרך
משורש המצוקה עד הטוב האינסופי שאת.

ליצירת קשר: 055-676-0186
adiapelboim@gmail.com

עדיה אפלבוים
עד הטוב האין סופי שאת

היכל ציון
רביחיק רבי נחמן מברסלב זצ"ל
לטייף חסידים וחסידות ברחבי הארץ

5% הנחה
ל-12 המזומנים הראשונים
למביאים מודעה זו

טסים לאומים בראש שקט!
סוכנות טיסות מקצועית לאומן
עם מענה אישי ל:

- קבוצות
- בודדים
- מדריכים
- מדריכות

אפשרות לחבילות הכל כולל:

- לינה
- טיסות
- נסיעות
- אוכל

גברים: 058-325-8148
נשים: 058-328-4158

לקבלת הצעות באימייל:
uman212148@gmail.com

קפסולת התחזקות-תמוז השיתופים שלכן!

והפעם: ציון, מה אפשר לעשות בשבילך?
ביקשנו לשמוע, איך אתן מתחברות למושג "צער גלות השכינה" ואיפה זה פוגש אתכן. התשובות שלכן, כרגיל, מחזקות ומעוררות. תודה.

הקפסולה לחודש הבא...

חופשה. השנה חווינו ממנה הרבה בצורה כפויה, ופתאום היא שוב כאן. וכל הרעש של העולם הזה מתזז יחד איתה. תנו לנו התחזקות לימי הקיץ החמים. איך מעבירים את החופש הגדול בהתחזקות ובשמחה בדרכו של רבינו? סומכות עליכן שתחזקו אותנו גם הפעם... אשרינו!

033134270 שלוחה 3. או במייל: a033134270@gmail.com אשריך!

חנה מלכה מירושלים:

כשיהודיה כמוני וכמוך חשה לא שמחה ולא אהובה, לעניות דעתי זאת גלות השכינה. כשהבת של השם חושבת שבשביל להיות שמחה היא צריכה חיזוק מבחוץ או איזה שוקולד, או ללכת להתאוורר במקום אחר במקום לשמוח בביתה-מבצרה... זה עצוב כל כך! זה גלות! למה להיות קבצניות שמקבצות עוד איזה מילה טובה? התפילה בכוונה ובכוח- נותנת חיות! אם מתגברים על המניעות שיש בהתחלה- מגלים עולם שלם של שמחה וחיות... הלוואי ונזכה לזה.

שרה מבת:

אני מחכה לגאולה יחד עם ציון. אין לי בית, אומנם קרקע יש. וכל יום שאני עוברת ליד הקרקע שלי שמחכה לגאולה, אני מתפללת: השם, שכל היהודים יחזרו בתשובה, שכולם יעלו לארץ ישראל ולכל יהודי יהיה בית משלו עם כל הישועות שהוא צריך! ותבוא הגאולה ושלך אבא יהיה בית! אני גם מתחננת על צדיקי הדור, על הרב הצדיק ה'ז' דוב הכהן בן שושנה רפואה שלמה ולאשתו הרבנית שתחי' לאה בת עליזה שושנה שיהיה להם בריאות איתנה ונהורא מעליא כי כולנו צריכים לצדיקים שבדור.

דבורי מאלוה:

בית שיש בו שלום בית- זאת השראת שכינה. בדור שלנו, גם במשפחות הכי טובות, עובר על כולם בעניין השלום בית. על הדבר הזה היצר הרע חורק שיניים ומשקיע מאמצים גדולים לפרק ולהרוס. הוא ממש עוזב את הכל, ורץ לבתים שלנו. לכן לא צריך להתיימש מהקושי ולהתפעל מזה שלכל העולם קל לי יותר להיות נחמדה, ולבעלי כל כך קשה. רק להבין שכאן טמון האוצר. וכל השקעה הכי קטנה בתוך הבית- שווה המון בשמיים. אני משתדלת להתפלל כל יום על שלום הבית שלי, ושל כל הבתים בישראל, ויודעת שזה המאמץ שלי בבניין בית המקדש.

אילנה מצפת:

לשכינה אני מתחברת ברגעים האלו שאני מצליחה להזכיר לעצמי שכל חיסרון שאני מוצאת בי - זה חיסרון בשכינה. זה גם מנחם אותי. זכות שלי להיות שותפה בצער שלה, וגם היא משתפת איתי בצערי. כשאני מתחזקת במחשבה הזו, אני מרגישה איך הצער שלי איננו סתם. הוא צער השכינה. ויש בזה ממד משמעותי לחיים שלי. יכולה עוד לספר, שהיה לי ניסיון שהעיק עליי. התעוררתי באמצע הלילה ולא יכולתי לחזור לישון. זה היה בין המצרים, במקום להתנהך במיטתי, קמתי ופתחתי "תיקון חצות", קראתי את שיר הוויכוח בין כנסת ישראל לדודה. התרגשתי מאוד מהמילים שם, ובפרט מהמילים שהקדוש ברוך הוא מבטיח לכנסת ישראל: "בתי, אל תפחדי כי עוד אזכרך ומארץ רחוקה אקבץ פוירך. עוד אבנך ונבנית ביופך והדרך". הרגשתי שהמילים האלו מדברות עליי ממש. שהשם מחזק ומנחם אותי במעברים שלי...

חנה מאלעד:

שלשה מצבים מעוררים אותי להצטער בצער השכינה: הראשון שאני רואה לצערי הרב בנות ישראל שהולכות בפריצות... איך נשמות נפלו ואיך הן נראות... זה פשוט גלות השכינה כפשוטו. זה כל כך כואב לי. השני זה כשיש מריבות בין הילדים בבית, אני רוצה שיהיה להם לב מרגיש, שיכבדו זה את זה... במקום לצעוק עליהם אני אומרת: "איזו גלות, המריבות האלו, הלוואי ויבנה המקדש! שיהיה שלום בבית הזה!", והשלישי, גדלתי בירושלים, היה לי שם בית, ומכל מיני סיבות כבר אין ועברנו אלעד. אני מתאבלת על ירושלים ומתפללת לזכות לבניינה. ושגם אני אזכה שוב לבית בתוכה. והלוואי בתוכי החומות. ברובע היהודי ליד הכותל. אני רוצה לראות ראשונה את המשח בשיבו, לראות בעיני את בית המקדש יורד מהשמיים... איי, שנזכה!

קרן מצפת:

גלות השכינה זה מה שמנתק אותי מעצמי, מהשם, מהשם, מהחיות שיש בכל מהצדיק. גלות השכינה נמצאת בכל מקום ופינה. זה לחישות הארס של העולם הזה. אני מרגישה אותה בבית ובחוץ. מה שמחזק אותי שיש דיבור כזה שכשאני מצטערת השכינה עומדת מנגדי וגם היא מצטערת. וכך אני יכולה להפריד. מה שמרגיש לי זה לא אני - זו הגלות. במקום שאגיד: שוב טעיתי, לא הולך לי, משהו בי פגום מהשורש - אבין שזה פשוט צער הגלות. זה משהו כללי שעובר על כולנו. מה שעובר עליי זה לא הסיפור שלי, זה הסיפור של השכינה.

אריס מירושלים:

אני עוזרת לבנות להשיג פטור. כשאני מגיעה ללשכת הגיוס ורואה את הבחורים הברסלבים שמבזים את עצמם בכל מיני ביזיון כדי להינצל מגזרת השמד, אני מרגישה צער הגלות בלי גלימה ובלי פרוכת. כשמבזים את בחורי החמד האלו - דורכים על השכינה. ואוי כמה שהיא מבזת בגלות... שיבנה המקדש...

שרי ממצפת:

הגלות זה מה שרבי נתן אומר: שעיקר הגלות זה גלות הנפש. וכולנו מרגישים ככה. אנחנו כל הזמן חווים את זה, אבל אנחנו שוכחים שמה שעובר עלינו זה בגללה.

אפרת מבת ענה:

שכינה בגלות זה לא משהו רחוק מבחינתי, זה פצע פעור בלב. זה אבא שלי האהוב, שרואה את הבנים שלו טובלים. סובל יחד איתם ממש בכל צרתם לו צר. שוכב איתם באונקולוגית, בגריאטריה. בכל המחלקות שכינה למראשותיהם. נמצא בתוך ענן הזבובים שהגים מעל ראשו של הקשיש המזונח. בתוך עשן הסיגריות של הנערים בכיכר. בתוך הכיתות של בית ספר ממלכתי לילדים מתוקים מתוקים רחוקים. שוכן גם בתוך המוסד לנערות בסיכון. גם במחלקה הסגורה.

זה מעודד כי היא איתנו. אבל זה מחייב, כי צריכים לדאוג לה - לשכינה. שתיגאל, שתקום מעפר. שכינה בגלות זה אבא שלי שכמעט כולם שכחו ממנו. והוא יושב ומחכה שאחכה לו. ולא, אני לא צדקנית נשגבת. אני אולי קצת ריאליט מעל הממוצע. ויום אחד קלטתי שזה הסיפור של הגלות. שאבא סובל איתנו ורוצה לגאול אותנו ואנחנו עדיין לא מוכנים. הבנתי ששנינו בוכים יחד. קלני מראשי קלני מזרועי. הנחמה שלי שיש צדיק שהאור שלו מאיר גם בגלות המסורפת הזו. מביא לנו דיבור גאולה ודעת שנוגעים עמוק. גם בתוך הלב המיוסר הזה שמהו שורט אותו מבפנים. הנחמה שלי זה לזכור שאבא גואל אותנו כל יום כל הזמן. אין כאן חוסר אונים, יש כאן ציפיה לגאולה. ואנחנו של הרבי. הוא לימד אותנו לטעום גאולה כבר עכשיו בתוך הגלות ולהמשיך ולחכות באמונה. וכך היא גאולתם של ישראל ממציעה קמעה קמעה "לא יבוא עוד שמשך... לא יאסף פי ה' יקה לך לאור עולם ושלמו ימי אבך" (ישעיהו ס' ז').

אבלות!?

אבל הכול טוב! / ש' גרין

הזאטוטון

הפעם, בטורנו הנכבד, ניתן את רשות הדיבור לזאטוטון. מי? כן! לזאטוטון הקטנצ'יק בן עשרת החודשים בטה"כ שזוחל לכם עכשיו מתחת לשולחן, ותגידו לא הגיע הזמן שיקום משהו חכם ומקורי וישווק בייביגרו מבד מיקרופייבר סופג עדיף עם שפריצר מים נצמד, שהזאטוטון הזה כבר יספיק לנקות את הבית בזמן זחילתו על הרצפה? בזבוז משאבים כל יום שזה לא קורה, ואם כבר מדברים על לא לבזבז משאבים אז תצמידו לבייביגרו גם מצלמת מעקב בזהירות ואין יותר צורך לחפש פריטים! המצלמה תגלה לכם איפה הם מתחבאים, כמוכן אם החברמן לא יחליט לקחת לידיים את הפריט הספציפי אותו אתם צריכים עכשיו ולהעניק לו טיפול נאות.

ובכן לזאטוטון הקטון, הוא המולך על כל הרצפה מהסלון ועד חדר השינה, יש מספר מסרים חשובים אותם הוא לא מצליח להביע בשפתו המתחילה, נביא אותם כאן ככתבם וכלשונם לתועלת הציבור הקדוש:

(בתרגום מתינוקית): תראו אותי איזה מלך מולך על כל הרצפה מכיר כל מרצפת עקומה כל מאורת נמלים וכל ניקי אפשרי לעכברים [ברר...], האם לא הגיע הזמן לתת לי את המקום הנכון במשפחת היחסנים בכס ראש הממשלה? ולא סתם אני מבקש כי מדי יום אני מגלה עוד ועוד ליקויים חמורים ביותר בתפקודה של המדינה הזאת [קרי הבית הזה].

והסנקציות המושתות על אורחים תמימים את חלקם אני מרגיש על בשרי ממש למשל כשאני מצליח לשים את ידי במומחיות שמורה על תקציבים שמנים במיוחד בדמות חפצים קטנים ומסוכנים - ראש הממשלה בכבודה ובעצמה באה וגונבת לי אותם מהיד!! לא שוללת לא דוחה לקריאה הבאה פשוט גונבת!! איך לב יהודי מסוגל לעולל דבר כזה, נורא? וכשאני נוסע לוועידות מים באמבטיה היא פשוט נעמדת וחוסמת כשעם! לפעמים, ממש לעיתים רחוקות, אני מצליח לגרום להפיכה במדינה, איך אני עושה את זה אתם שואלים? אין עליי! אני מוצא איזה נעגל וואסער נשכח או משהו בדומה לו ושמעתי משהו פעם על מים נשפכים סימן לשפע אז אני שופך כמוכן בכל הכוח שיש לי ואופס מכריזים על מצב חירום במדינה וכולם עוברים להיכון מי במקלו ומי בסמרטוטו ואותי, אני בוכה כשאני מדבר על זה, כולאים במין תא מסורג פחות ממטר רוחב מזכיר את ימי הביניים האפלים, מי נתן לזה את השם לול אני צורה שם את נשמת, נעבעך.

אז אחרי כל התיאורים הדרמטיים וסוחטי הדמעות על מסכנות הרבה, על הסנקציות והאפלויות התוך מדיניתיות שמופצלות נגדי בכוח הזרוע אתם בטח רוצים לדעת למה אני לא יוצא להפגנה, או לפחות מארגן מחאה בקפלן, פשוט... נעלו עליי את הדלת וגם את הזכות הליטימית הזאת שללו ממני. לא סתם אני בוכה.

אז תבינו את שאלתי המתבקשת איך אפשר לתת למדינה להתנהל ככה. מדינה שרומסת בבוטות וברגל גסה את כל זכויות חופש הביטוי לג'וניורים הקטנים במידה 6-12 חודשים בגיל שעדיין מאיתים אותו באפס, איך אפשר לשתוק למול העוולה הנוראה הנעשית לנגד אור השמש בצהריים, לא ניתן לאפליה הזאת להמשיך אופוזיצית ציבור בני התשע עד שתים עשרה M אינם הפקר. אני מצפה וקורא בזאת לכל עם ישראל לצאת ולהפגין בעדי. געוואלד. דמוקרטיה.

ובנימה אישית: תסתובבו שניה לאחור למתוק שזוחל שם על הרצפה ותבינו מהיום שיש לו הרבה כוונות טובות כשהוא זולל טישו מזדמן. גם הוא איש קטן.

הזה; נזכה להבין שיש חיים מעבר למה שאנחנו רואים עכשיו, 120 שנותינו בזה העולם, יש חיים של תכלית, חיים של גאולה שהם מתוקים וטובים.

ומי לא מייחלת לעצמה להרגיש חיים של גאולה?

החידוש הגדול הוא שדווקא בימים אלו, שמבקשים ממנו להיות בלב נשבר על מצבינו, שזה נשמע מאוד שלילי ולא כיף - דווקא עכשיו בזמן הזה, אנחנו זוכות לטעום את טעמה של הגאולה המתוקה. ואיך? על ידי האבלות. ובוודאי מי שכבר זכתה בעבר לרגע שבו היה לה איזשהו רהור תשובה על מעשה לא טוב שעשתה יכולה להעיד שההתבוננות בחסר שלה, במקומות הלא מושלמים, הגלותיים, מחביאה בתוכה גם הרגשה של תקווה, הרגשה של "וואו, יכול להיות טוב יותר, החיים יכולים להראות מושלמים יותר, העולם יכול להיות יותר בהיר ומתוק!", והנה כבר עכשיו אני קשורה לטוב הזה, בעצם הציפייה לו ובעצם החיפוש אחר חיים של גאולה.

ידוע שר' נתן הכריז על עצמו שהוא את המשיח שלו כבר קיבל, עוד ידוע שר' נתן סבל רבות מרדיפות וייסורים קשים, אז איך יכול להיות שאמר כך על עצמו?? אלא שהוא את הדעת של הגאולה כבר קיבל, וכשדבקים ומתחברים לדעת של הגאולה, דעת רבינו הקדוש, זוכים "לראות בבניינה" כאן, היום, בזה העולם החומרי. והלוואי שנזכה למשוך אל התכלית הנצחי, ולהביא את הגאולה אלינו לתוך הגלות, ואיך?? על ידי האבלות הנכונה!

לכולן כל יום בבוקר יש לימודים, אח"כ כולן הולכות הביתה, קצת רבות עם האחים, עושות שיעורי בית, הולכות לחוג כזה או אחר, עוזרות בבית, יוצאות עם חברה להליכה וחוזרות ללימודים ליום המחרת.

אז איפה בדיוק נכנסת האבלות?? והאם היא בכלל מורגשת?

זהו שבדור האלפיים משהו שבתש, האבלות אמורה להיות מורגשת בכל רגע בחיים שלנו. זה יכול להיות בחסר שלנו בכסף, בבגדים ובצרכים גשמיים אחרים, ובעיקר ברגעים של חוסר אמונה, עצבות, ייאוש וכעס. כל חסר כזה הוא תוצאה של גלות, שמובילה לאבלות גדולה.

אם רק נתבונן במצב שלנו בחיים, נשים לב שיש בנו הרבה חלקים שנשמח מאוד להתאבל עליהם, חלקים בחיים שלנו שהיינו רוצות להוריד לגמרי, להסיר ולמחוק. רגעים כאלה שאפילו אני בעצמי לא יודעת להגדיר מה הם; ומה הם באמת? אלו רגעים של תוצרת הגלות הארוכה, של נשמות עייפות וחלושות. בימים אלו של חודשי הקיץ, ד' יתברך רוצה שיחד אתו נתבונן בכל החסרים האלה, נתאבל עליהם ונבכה.

אבל מה יצא לי מכל האבלות והכאב הזה? אולי עדיף לחשוב שהחיים מושלמים ודי!

ידועה הגמרא שאומרת "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבניינה". כתוב זוכה, בלשון הווה, הכוונה היא שברגע שנתבונן בחלקים הגלותיים שלנו, בלב נשבר כמוכן, ולא בעצבות וייאוש, אזי נזכה לטעום את טעמה של הגאולה, את היין ההונגרי המתוק

מיומנה של נערה מתקרבת פרק י"ג

מבוסס על סיפור אמיתי / ב' גלנסקי

נחיתה רכה

חיצוני של כבוד או הערכה, אני יודעת בבירור שבחזרתי בדרך הנכונה גם אם היא לא הכי נעימה בשלב הזה. זה מוזר לחשוב ככה, כי אני לא רואה שום דרך נוספת שהייתי יכולה בכלל לחיות בה. בלי רבינו אני לא שורדת אף יום בעולם הזה. אז הסביבה? החברה? זה מחיר זול יחסית ליין הונגרי שכזה!!

ופתאום אני מתמלאת כל כולי בקריאה פורצת: אשריי שזכיתי!! הייתי יכולה להמשיך לחיות כאן בחושך... וה' הכיר לי את רבינו, שהכיר לי את ה' מחדש!! ראוי לי לרקוד ולשמוח!!

התגובות שאני מקבלת בעבודה לא טובות יותר. לא תכננתי לפרט איפה הייתי אבל איכשהו זה עבר מפה לאוזן.

"תגידי מה אבד לך באומן, מדינת עולם שלישית, חסר לאיפה לנסוע לבלות?"

"ההורים שלך צדיקים. את יודעת? ככה לתת לך דברים כאלה תמוהים שרחוקים כ"כ מההשקפה שלהם..."

"את לא מפחדת מה יגידו עלייך בשידוכים?"

והיתה גם זו שהתעקשה לשאול הרבה שאלות מאוד מהותיות: עם איזו חברה סתם? כמה הרכב היה נח? האם יש שם מלון נורמלי? מה אכלתם בדרכים? איך ישנתם בנסיעות? בקיצור, קיבלה תמונה מפורטת ביותר על הנסיעה אבל אפילו לא טיפה אחת על מה שקרה שם בפנים. וקרה. אוהו קרה.

מה קורה פה?? כל העולם נגדי?? והאם איבדתי את כל מה שקיבלתי שם?? אין סיכוי!!

עכשיו אני צריכה להזכיר לעצמי. כן, אני פתאום מבינה. שזה בדיוק העניין. וזו העבודה. לא חכמה להיות בשיא הקרבה והטוב באומן. לא חכמה לעבוד רק כשמחוברים למצבר, לשקע. העניין הוא להמשיך להיות חזקים ומחוברים דווקא כאן, בעולם הגלותי הזה, במקום המדויק שה' שם אותי בו. ה' רוצה לראות אותי מקיימת את העצות של רבינו בתוך החיים. לא כשאני יושבת לי בציון טובלת בטוב אין סופי בחיק הצדיק. אחרי שטעמתי מהגן-עדן הזה אני יכולה מתוך החושך שפה להיזכר באור ולמשוך לעצמי חתיכת טוב. למשוך לעצמי קרן אור. הרי כבר טעמתי מהיין הזה. אני יודעת שישנו בוודאי.

ובינתיים, כשאני קמה בבוקר והולכת ללימודים, או לעבודה, אני מקיימת את רצון ה' להיות הכי טובה במקום שה' שם אותי, לעשות שם את הבירורים שאני צריכה, לתקן את מה שאני צריכה גם בלי להבין. גם בלי אורות וזרקורים. גם בלי הרגשות וריגושים. רק בכל רגע לעשות את מה שה' רוצה ממני ברגע הזה. זה הנחת רוח שאני יכולה לעשות לו. וזה המון. וכשאני נזכרת בצדיקים שהייתי אצלם, ובטוב העמוק שהיה לי שם, זה נותן לי כוח. ואני מבינה שזו לא טעות ולא חבל. זו בדיוק התכלית שלי כאן בעולם.

נחתי

מהצדיק לא

התנתקתי

לעולם הזה לא

נפלתי

את האור, את הכוח

אסור לי לשכוח

אמשוך אותם לתוך החיים

דווקא כך אחיה אותם

אמיתיים

על דבר אחד לא חשבתי מראש.

ולא תיארתי לעצמי כמה קשה זה הולך להיות.

הנחיתה.

לא זו הטכנית שמתרחשת בסיימה של הטיסה ומקרבת אותנו אט אט אל הכביש בנתב"ג.

איתה, כולל הלחץ באוזניים, התמודדתי.

הקושי היה בנחיתה האישית, הרגשית, הנפשית. היינו בפלנטה אחרת. בסוג של גן עדן. ניתוק מכל העולם, מכל הגלות, וטעימה מחיים של אושר. הטענה רוחנית. חיבור לחמץן.

אבאלה! איך מתנתקים עכשיו??

או בעצם, אולי נכון יותר לשאול, איך נשארים מחוברים??

השעה 2:00 בלילה. עוד כמה דקות אני בבית. ומחר ב-8:00 בבוקר אני אמורה להתייצב בעבודה.

מרגיש לי כ"כ לא קשור. את מי מעניין עכשיו עבודה??

ועוד לפני העבודה, איך אני פוגשת את אבא ואמא? הם הרי לא יבינו את האורות שאני מוארת בהם, זה שהם הסכימו לי לנסוע זה נס. אני לא יכולה לצפות ליותר מזה. הם בוודאי ישאלו איך היה. אבל מה באמת אני יכולה לשתף?? אם אתאר להם מה בדיוק הרגשתי בכל ציון וציון הם יחשבו שהשתגעתי...

ה', הנה אני מגיעה הביתה. שים בפי את המילים!

"שלום, אילה, איך היה?"

"וואו, תודה שחייכתם לי ערים. כבר ממש מאוחר." הם לא ממש שמחים, אני מציינת לעצמי.

"אילה, תשתדלי מאוד שאף אחד לא ידע מהנסיעה הזו. זה לא נשמע טוב ואנחנו לא רוצים שהשם שלנו ייהרס בשידוכים. כבר קיבלנו ד"שים מאוד לא נעימים."

טוב, הם לא ממש רוצים לשמוע איך היה לי, חסכו לי את ההתלבטות מה לענות.

אבא, אני עושה להם בושות. הא? אני, שכל מה שרציתי זה להתקרב אליך, זה להגיע

לצדיקים שיקרבו אותי אליך, צריך לשמור עליי בסוד. שלא ידעו אילו מעשים אפלים אני עושה. מאז שהתקרבותי לברסלב אני מקבלת מהחברה רק בושות. החל בדוד שהרחיק את בתו ממני, ואסר עליה לצאת אתי להליכה, דרך החברות שלא מבינות מה עובר עליי, ועד ההורים שגם אם הם מסכימים זה מתוך בושות וצער. הערכה. 0 כבוד. 0 התעניינות בדרכי החדשה. נהייתי עוף מוזר שעדיף לא לנסות בכלל להבין אותו. אבל אבא, זה לא יחליש אותי. זה אמנם לא כיף, לא נעים, אבל אני על האוצר שמצאתי לא אוותר כ"כ בקלות. ולא אוותר בכלל. באיזשהו מקום זה אפילו מחזק אותי.

כשאני יודעת שאין כאן שום מניע

מניע

